

**SLAAP ZACHT,
JOHNNY IDAHO**

Van Auke Hulst verscheen

Jij en ik en alles daartussenin (roman, 2006)

De eenzame snelweg (reisboek, 2007)

Wolfskieren (roman, 2009)

Kinderen van het Ruige Land (roman, 2012)

Buitenwereld, binnenzee (reisverhalen, 2014)

AUKE HULST
SLAAP
ZACHT
JOHNNY
IDAHO

Ambo|Anthos
Amsterdam

De auteur is het Nederlands Letterenfonds erkentelijk voor haar bijdrage aan de totstandkoming van dit boek

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 414 2483 9

© 2015 Auke Hulst

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Imageplus / Corbis / Hollandse Hoogte

Kaart binnenzijde omslag © Hans Mosman

Foto auteur © Andreas Terlaak

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

'I had a dream, which was not all a dream
The bright sun was extinguish'd, and the stars
Did wander darkling in the eternal space
Rayless, and pathless, and the icy earth
Swung blind and blackening in the moonless air;
Morn came and went – and came, and brought no day
And men forgot their passions in the dread
Of this their desolation; and all hearts
Were chill'd into a selfish prayer for light'

– *Darkness*, Lord Byron

'Wanneer ik je zo bekijk, Oetnapisjtim,
zie je er niet anders uit dan ik.
Nee, je bent helemaal niet anders,
je bent net als ik.
Ik had wel graag met je gevochten,
maar nu ik je zie, kan ik mijn hand niet tegen je opheffen.
Vertel me hoe je voor de godenschaar stond en het eeuwige leven
kreeg.'

– *Het Gilgamesj-epos*

'The religion of Moloch – as such creeds may be generically called – is in essence the cringing submission of the slave, who dare not, even in his heart, allow the thought that his master deserves no adulation. Since the independence of ideals is not yet acknowledged, Power may be freely worshipped, and receive an unlimited respect, despite its wanton infliction of pain.'

– *A Free Man's Worship*, Bertrand Russell

MAANDAG

Er heeft een diertje door de sneeuw gelopen. De sporen zijn er nog, maar het diertje is weg.

Willem Gerson gaat door zijn knieën, krakend als opwind-speelgoed – zijn wijsvinger volgt een afdruk in de vorm van een drietand. Welke diersoorten zijn er ook weer op dit eiland losgelaten? Geen idee... Hij heeft ooit de prospectus bekeken, een gelikte virtual reality-presentatie, maar fauna had hij niet essentieel geacht. Een ‘bonusfeature’.

Een tijdje blijft hij op zijn hurken zitten. De sneeuw is donzig, bijna warm – er zit een hint van as en bloed in. Hij bestudeert kort zijn eigen hand: de gezwollen aderen, een enkele levervlek, de grijze haartjes. In zijn luchtwegen: het prikken van metaal. Het zal wel een vogel zijn, denkt hij, zijn aandacht weer bij het spoor. Geen fuut of wintertaling. Iets exotisch. Niet dat hij vogels uit elkaar kan houden – god, nee. Dat kon hij vroeger niet eens, toen hij met meisjes bier dronk in Hollandse duinen en de tijd nog niet op zijn schouders tikte.

Er strijkt licht over het lakenwit van het gazon. Hij kijkt om, betrap. De villa – faux jaren-dertig, rieten dak, houten veranda, uitbouw met binnenzwembad – komt raam voor raam tot leven. Het is de enige woning die vanaf hier te zien is; heuvels, duinen en bomen beperken het blikveld, conform zijn wensen. Een paar kilometer verderop slijt een kunstmatige berg de te lage hemel. De sneeuwkanonnen zwijgen, overbodig geworden door een on-

verwachte winter. Een parelketting van straatlantaarns wikkelt zich rond de flanken.

Met een hand op zijn knie komt hij weer omhoog. Dat kost meer moeite dan hij wil toegeven. Wie klaagt bestendig redenen tot klagen... Hij negeert het licht en volgt de pootafdrukken een steeds nabijer verleden in. Straks zal verse sneeuw het spoor weer uitwissen – de bui is boven hem al in de maak.

Alleen dieren en losers kunnen ongezien blijven, dat weet hij. Gerson verafschuwt gebrek aan ambitie, maar de bijbehorende anonimiteit moet bevrijdend zijn. Hoe lang heeft hij zich niet uit de naad gewerkt om zich boven de middelmaat te kunnen verheffen, met nalating van carbon footprints, kruimels van cookies, quotes in de financiële pers, opinies in hoofden van bekenden en vreemden, lijken in kasten? Te lang. En niets wordt vergeten of afgedekt met sneeuw.

Zijn gedachten drijven af naar de receptie waarvan hij even na middernacht in kennelijke staat is teruggekeerd: het onophoudelijk zien en gezien worden in de vlietende wereld van het hoge afbreukrisico. Hij denkt aan de Ogen en de weblenzen die hem registreerden, filmde, deelden. Zou iemand iets aan hem zijn opgevallen? Pijn en haast? En zouden concurrenten – binnen en buiten het bedrijf – die waarnemingen meenemen in hun strategische overwegingen?

(‘Alles Gucci?’ Man, die stem... Gerson had staan dralen bij het lopend buffet, hand in zijn broekzak, zoekend naar een codeïnepil, toen Walker-Smith zich aan hem had opgedrongen, volumeknop op elf, het smoelwerk schuimend van consumptief krediet. Een lange man in Hugo Boss, snor- en haatdragend. ws was eindbaas van wat ze in de wandelgangen ‘in vitro finance’ noemden, de kruisbestuiving van toxische financiële producten. De ware alchemie! Hij zei iets over de braakwaardigheid van het vingervoedsel en verwachtte een vergelijkbaar bon mot ter bevestiging en aanmoediging. Gerson was weggelopen zonder een woord te zeggen.)

Hij beklimt een duin en daalt af naar de waterkant. De sneeuw is verwaaid en tegen de duinenrij opgeklommen. Even staat hij

stil om zijn handen te warmen aan zijn adem – het water van de Pacific kromt zich in de wind. Aan de overkant hangt een ontstoken atmosfeer boven wolkenkrabbers die elkaar in de schaduw moeten stellen. Dat is Upside, het zakelijk hart van de Archipel. Tussen dat eiland en Executive, de enclave van mensen als hijzelf, liggen defensiewerken, verraden door een ring van schuim. En dat zijn slechts de zichtbare barrières. Maakt het Executive tot een gevangenis? Nee. Wat binnen en wat buiten is, wordt bepaald door omstandigheden. Executive is buiten, de rest van de wereld is de gevangenis. De rest van de wereld en het eigen lichaam.

Hij vindt het diertje even landinwaarts, in de beschutting van bosschages. Het is een vogel met slechts de suggestie van vleugels. De veren zijn blauw en groen, het lijf heeft de vorm van een sierkussen, de snavel is robuust – het is bijna een stripfiguur. Gerson port met de punt van zijn schoen in de vogel. Een zak natte kleren. Dood. En mooi. En tragisch.

‘Je had harder moeten vechten, vriend,’ mompelt hij. ‘Leven is willen.’

De wind speelt door de veren.

Hij weet niet of de aanblik van het dier hem kwaad maakt of verdriet doet – gevoel is ingewikkeld. Misschien is dit wel wat ze barmhartigheid noemen. Ja, besluit hij. Dat dus. Hij vlijt zich naast de vogel neer – sneeuw smelt onder zijn billen, die al snel nat en koud worden. De alcohol en de pillen maken dat hij zich er nauwelijks aan stoort. Hij neuriet een rocksong van lang geleden.

Een paar minuten later klinkt het kraken van sneeuw. Hij kijkt om. Sara’s silhouet.

‘Je schoenen,’ zegt ze.

Hij werpt een blik op het suède; haalt zijn schouders op.

‘Wat ben je aan het doen? Kom toch naar bed.’

Geen reactie.

Sara kijkt over zijn schouder naar de vogel. Ze zegt iets over de tuinman wat hij maar half opvangt. Gerson heeft hem vrijaf gegeven. ‘Hij kan nu toch weinig uitrichten,’ zegt hij. ‘De grond is stijf bevroren.’

‘Onbetaald, mag ik hopen.’

‘Hij had het erover dat hij naar het vasteland zou gaan. Hij heeft daar familie.’

‘Dat hebben ze allemaal.’ Ze slaat haar armen om haar lichaam, huppend tegen de kou. Zelfs dat doet ze elegant. ‘Hij zit gewoon op Downside te gokken. Dat zit in hun genen. Waarom heb je je oortje niet in? Ik heb je geroepen.’

Gerson tilt de vogel op – het lijkje is nog warm. Sara trekt een vies gezicht. De zoom van haar nachthemd piept onder haar winterjas uit, haar voeten zwemmen in de te grote cowboylaarzen die hij ooit, half voor de grap, in Utah heeft gekocht. Big Boss Hogg. Zelfs ergernis lijkt Sara niet ouder te maken – geen rimpel op dat gelaat, geen grijze haar tussen steriel zilverwit uit een potje.

‘Wat moet je met dat beest?’ vraagt ze.

‘Ik kan niet op de naam komen.’

‘Dus?’

‘Ik woon hier. Het is idioot dat ik dat niet weet.’

‘Alsof je weet welk merk sanitair we hebben,’ zegt ze, met nadruk op ‘we’.

Gerson slaakt een zucht die hij met rente retour krijgt. Hij kan haar de vijandigheid moeilijk kwalijk nemen, en toch doet het pijn. Zij behoedt hem.

Sara haalt een scherm uit haar jaszak, maakt een foto, drukt op het glas. Direct floept informatie tevoorschijn. Ze houdt hem met gestrekte arm het toestel voor, als een arrestatiebevel. Onder een zonnig filmpje staat:

De Takahē of Zuidereilandtakahē (*Porphyrio hochstetteri*) is een loopvogel die alleen voorkomt op Nieuw-Zeeland. Nadat in 1898 de laatste vier bekende exemplaren werden gedood, leek de Takahē uitgestorven. In 1948 werd de vogel herontdekt. De Takahē is levenslang monogaam. De overlevingskans van de kuikens is redelijk, maar de Takahē produceert zo weinig eieren dat interventie nodig is om de soort voor uitsterven te behoeden.

‘Takahē,’ zegt hij. Het woord voelt buitenaards.

‘Ik hoop niet dat-ie nu weer is uitgestorven.’ Een wrang grapje, maar haar stem lijkt goddank een paar graden opgewarmd. Ze hurkt en legt een hand op zijn schouder – de geur van slaap en pasgewassen beddengoed, een vleugje asperge in haar adem. ‘Hebben ze ’m afgeschoten?’

Jachtopzieners reguleren de fauna van Executive, slachtpartijen die Gerson wil horen noch zien, zolang de klus maar geklaard wordt. Hij komt omhoog, loopt naar de waterkant en laat de Takahē in zee zakken. Salueert – een dronkenmansgebaar. Dansend op de golven drijft het beest weg. Dan pas bedenkt hij dat het vast zal lopen op de kering en waarschijnlijk zal blijven aanspoelen, wegdrijven en weer aanspoelen tot het vergaan zal zijn, of opgevreten door dieren waarvan hij evenmin de naam kent.

Oké, vraag me niet waarom, maar ik krijg dus de rillingen van mensen. Neem nou de kapitein van deze schuit. Dag in dag uit staat-ie daar zijn qat over de reling te kwatten. Zijn lichaam doet denken aan zo'n pop die, ongeacht de zwieper die je 'm geeft, altijd weer rechtop komt. Het vet houdt hem in evenwicht en zijn ogen zijn bloedrood. Van dat kauwen dus. Ik vraag me af of hij weet hoe het met zijn passagiers is, en of dat hem een fuck kan schelen. Hij lijkt in niets op de kapiteins die ik ken en onder wie ik had willen dienen: Long John Silver, kapitein Nemo, kapitein Ahab. Die laatste is m'n favoriet, al is hij zo gek als duizend slagschepen. Misschien ben ik dat ook wel.

Het zoute water, dat soms met emmers tegelijk komt en dan weer fijn is als poeder, heeft ons dagenlang op ons falie gegeven. Check die afgepeigerde gezichten – niemand is zo oud als-ie lijkt. Op elke vierkante meter zijn lichamen als puzzelstukjes in elkaar geschoven, aan zwemvesten is niet gedacht. Verhuisdekens tegen de kou, dat is het wel zo'n beetje. Reistassen als ruggensteun. Er wordt gehoest, de zieken gaan over hun nek, kindergejengel overstemt zinloze gebeden. Soms doe ik oordopjes in om eraan te ontsnappen, wat de anderen maar weird vinden. Ze kunnen 'm krijgen... Ik heb allang gezien welke onderdelen het best zullen drijven, mochten we naar de kelder gaan. Het schip kraakt als een idioot, een en al roest, teer en menie.

Mijn naam is Johnny Idaho. Oké, niet echt, maar dat is de

naam die ik gebruik – ik kreeg hem van mijn dikke dode moeder. Ik heb de schurft aan chocola, kleine ruimtes en aan mijn oom Bob, maar ik hou van boeken. Ze zitten vol oude woorden en nemen je mee naar werelden die niet zo ziek zijn als deze. Of misschien wel, maar dan liegen ze er tenminste niet over. Een goed boek maakt geen reclame, een goed boek verkondigt waarheid.

Weet je, er zijn dingen die ik vertellen kan, maar er zijn vooral dingen waarover ik mijn kop moet houden. Omdat je nooit weet wie er meeluistert. Alleen mensen die niets hebben meegeemaakt, kunnen vrijelijk over zichzelf vertellen, op sociale media en meer van die bullshit. Ik heb die vrijheid niet. Soms denk ik: bijna niemand. Alleen de simpelste zielen. De gelukkigen.

Daarom praat ik nu maar een beetje tegen jou aan, oké? Omdat je niet bestaat. Knijp maar es in je arm.

Zie je wel? Niks.

Trouwens, er schijnen draadjes los te zitten tussen mijn hoofd en mijn mond. Steeds wanneer ik op het punt sta er iets uit te flappen, houdt iets anders me tegen.

Wat nog meer?

Ik ben net achttien geworden, ergens onderweg, ik weet niet waar. Er was alleen maar zee. Stembanden van grind vulden de nacht. *'I got to keep moving, blues falling like hail. And the days keep on remindin' me, there's a hellhound on my trail.'* Dat ben ik. Een helhond. Nou ja, dat wil ik zijn. Worden. De tijd zal leren wie of wat ik werkelijk ben. Daar kom je meestal pas achter als alles op scherp staat – vraag dat maar aan kapitein Ahab.

Ik heb nagelaten een eigen stek te veroveren op het dek. Ik moet in beweging blijven, mijn bezit in een tasje rond mijn middel gegord. Ik klauter over lichamen die te moe zijn om te bewegen, te moe om te slapen zelfs. De meesten hebben het parfum van het scheepstoilet aangenomen, communicerende vaten van stank. Pas als er water rondgaat komen ze in actie. De dieselmotor dreint, de lichten aan boord zijn gedoofd. Ik weet zeker dat we in de gaten worden gehouden, door ogen in de lucht, onder water en op zee. Die ogen zien meer dan God, en in andere goden hoef je niet langer te geloven.

Was het slim aan boord te gaan? Fuck, nee. Maar, weet je, een andere weg zag ik niet. Vandaar. Zolang ik maar vooruit ga.

Het is alweer een week geleden dat ik met vijfduizend dollar in contanten een stalling in Portland, Oregon ben binnengelopen. Dat geld had ik gekregen van een man die me niks verschuldigd was en aan wie ik me geregeld kapot ergerde – daar voel ik me nu dus lullig over. Achter een bureautje zat een Arabier te bellen en viezig papiergeld te organiseren in stapeltjes. In een hoek stond een flipperkast. De ‘reisagent’ was jonger dan ik verwacht had – zijn gezicht was gecoat met babyvet. Mijn leeftijd leek ’m niet te verbazen, mijn litteken evenmin. Wat mij verbaasde. Hij stelde zich voor als Ali Malik, ‘zakenman, geen Taliban’, en schonk thee in bruin uitgeslagen glaasjes. Malik kon een plek ritselen op een boot met zo min mogelijk moslims. Dat vergrootte de kans op succes, zei hij, wat ongetwijfeld waar is. Ooit had ik de schurft aan moslims, dat kan ik je wel vertellen. Toen ontdekte ik hoe cynisch die afkeer gevoed en gebruikt werd. Malik legde uit dat het geld via de *hawala* zou worden doorgestuurd zodra de Archipel bereikt was. Mochten we onderschept worden, dan zou ik het terugkrijgen zodra ik mijn kokkerd weer liet zien. ‘En als ik verzuip?’ vroeg ik. Hij had gelachen.

Twee dagen later werden we in een vrachtwagen naar de kust gereden. Sloepen zouden ons onder dekking van zeemist buitengaats brengen. We moesten door het ijzige water waden – daar zijn velen ziek van geworden. Gisteren is er iemand overboord gekieperd.

So it goes, zou Vonnegut hebben gezegd.

Weet je, vaak sta ik maar een beetje te turen. Woestijn of water, het maakt niet veel verschil – het deint en het is eindeloos. Mijn blik pin ik vast op de horizon, anders word ik, zeg maar, raar. Ik ben nu alweer drie, nee, vier jaar op mezelf aangewezen. De dood heeft me bij de strot gehad, maar ik ben sterker geweest.

Dikke middelvinger, fuck you.

Nu we dichterbij de Archipel komen, zigzagt het schip om bij vrachtschepen uit de buurt te blijven. Een booreiland rust op een ponton, andere schepen varen uit om happen te nemen uit het

plastic continent dat in de oceaan drijft. In de verte: bergen van licht.

Zie daar de eilandstad, schreef Melville. Handel omschuimt haar met zijn branding... Mannen, leunend tegen stutpalen in oceaangerichte mijmeringen – wat een taal! Je moet het me maar vergeven als ik het te vaak over *Moby-Dick* heb. Melville schreef in een tijd dat de meeste handel zichtbaar was en nog niet bestond uit oprispingen van nanoseconden die miljarden dollars voorstelden. Maar ook toen werden levens verwoest, niet met de snelheid van het licht, zoals nu, maar met de snelheid van een harpoen.

Gesjor aan mijn jeans onderbreekt de gedachte. Een vrouw die overmatig zweet, ondanks de kou. Haar ogen hebben de kleur van gal.

‘Ben jij het?’ vraagt ze.

Ik ruk me los en een man zegt, onvast: ‘Alsjeblieft, vergeef haar. Haar zoon is...’ Maar ik hoor het al niet meer. Wil het niet horen.

‘Duiwel,’ zegt ze.

Tuurlijk, joh.

Over benen en bagage zoek ik mijn weg naar voren. Ik ben verzwakt, maar minder dan het klaagvee. Door aan boord te gaan hebben ze een besluit genomen, een daad gesteld, en toch doen ze alsof het hen overkomen is. Alsof ze het moeten ondergaan. Een van de dingen die de woestijn me leerde, is dat je een slang altijd bij de kop moet grijpen. Het is dan net of-ie je met zijn laatste adem iets teders toefluistert.

Even hou ik in naast de kapitein. Hij heeft zijn pens te rusten gelegd op de reling. Het doet me denken aan oom Bob, aan wie ik toch maar mooi ontkomen ben. Oom Beef Jerky. Ik tuur over de rand en zie een lijk tegen de romp bonken, het vlees een afzichtelijke soufflé. Eromheen dobbert met merknamen bedrukt plastic. Ik moet mijn ogen samenknijpen om beter te zien in het donker. Het lijk heeft geen handen.

‘Altijd types die denken dat ze ’t zelf kunnen,’ zegt de kapitein. Hij kwat in de richting van de dode, de held.

Ik kan veel stank verdragen, maar de geur van ontbinding –

bedorven vlees, rotte eieren, een vleugje bloesem – doet me kokhalzen. Het is tijdreizen, precies zoals die Franse schrijver schreef, met zijn koekje en zijn thee. Ik verstop mijn neus in de kraag van mijn hoodie, voor ik weer raar word.

Door de stof heen vraag ik waarom de handen zijn afgehakt. De kapitein haalt zijn schouders op. ‘Maffia?’

Zoiets heb ik ook weleens gelezen.

Dan zegt hij: ‘Ze zijn bang voor jou.’

‘Hm?’

‘Ik niet. De anderen.’

Ik werp een blik op het tapijt van hoofden. Ze houden me in de gaten zonder naar me te kijken. Tja, wat wil je... De geschiedenis heeft zich in mijn gezicht gevreten en mijn spieren liggen direct onder de huid, als lome cobra’s. Ik heb de littekens van een krijger; een archief in een dode taal. Mijn knie natuurlijk, de scheur die loopt van mijn slaap naar mijn kaak, kleiner grut. Mooi is anders, maar het houdt de herinnering vers en mijn vastberadenheid gestaald.

Voordeel: ze laten me rustig eten, drinken, schijten en lezen.

Verder naar voren wurm ik me langs een stuurhut die hasjdampen en opgewekt gebral lekt. Op het voordek spelen alfaapen een spel dat iets wegheeft van schaduwboksen. Jaknikkers kijken toe. Ik verschuif wat plunjezakken om ruimte te maken voor mijn push-ups, laat me op handen en voeten zakken, begin.

Als ik er honderd gedaan heb, schud ik mijn nek los, mijn schouders, mijn armen. Ik span de pezen van mijn linker knie aan tot de pijn niet meer te harden is. Hou het dan nog eens tien seconden vol. Die knie is helemaal naar de klote. Daarna laat ik me tegen de stuurhut zakken en haal ik mijn eReader uit mijn heuptas. Ik lees alleen nog klassieken, en meestal dezelfde. Inderdaad, *Moby-Dick*. Daar zit alle wijsheid in. Alle schoonheid. Alle lelijkheid. Een alfamannetje lacht erom en noemt me ‘meneer de intellectueel’ – zijn blik smeekt om bijval. Ik heb nog nooit gevochten, maar dat weet zo’n knakker niet.

Nog een paar uur. Ik hoop maar dat mijn contactpersoon er is.

Hatsu Hamada heeft het gevoel dat ze niet helemaal zichzelf is wanneer ze die ochtend gewekt wordt door het aanzwellend kunstlicht. Naast haar ligt een man die haar, staand voor het raam, met dronken overgave geneukt heeft. Maar dat kan het niet zijn – ze neemt vaker mannen mee naar huis en weigert zich daar schuldig over te voelen. En trouwens, dit exemplaar, dat al wat ouder is, maar fit en tot in de puntjes bijgewerkt, heeft zich behoorlijk voor haar genot ingespannen. Hij bleef stijf, ook toen er een Oog voorbijkwam en hij haar naar de grond trok. Ze vond het niet erg gezien te worden, maar nu de alcohol uit haar bloed is, is ze hem er dankbaar voor. Hij had gelukkig geen al te sterke lichaamsgeur.

Op haar weblenzen knippert de tijd: tien voor acht. Ze is laat, ze moet naar het lab. Weerzin overvalt haar. Ze dwingt zichzelf rechtop te zitten – het knisperende linnengoed ruikt naar seks en wasmiddel. De rug van de man beweegt op het ritme van zijn ademhaling. Hatsu steekt een hand naar hem uit, aarzelt. Hij is ver weg.

Ze peutert de weblenzen uit haar droge ogen en doet ze in een houder. Ze is ermee in slaap gevallen. Stom. Achtergrondruis van informatie is uitgelopen in een droom over haar vader, maar veel kan ze er niet van terughalen.

Douchen.

Ze geeft een commando en de geblindeerde ruiten worden ge-

leidelijk aan transparant. Buiten: een grauwe ochtend. De man kreunt en begraaft zijn hoofd dieper in het kussen. Dat ze het voor het raam hadden gedaan, was op haar initiatief geweest – de esthetica van porno. Hatsu glijdt uit bed, zo in sloffen die netjes naast elkaar staan. Automatisch wordt de temperatuur in het studioappartement aangepast – het voorkeursprogramma is ‘zomeravond in Central Park’. Het appartement ligt op de zesentwintigste verdieping van een complex op Midlevel, waar forensen wonen in kleine eenheden, overwegend alleen. Langs de oevers is een woud van glas, steen en kunststof geplant, de vermomming van een zenuwstelsel dat waarneemt en aanstuurt. De reclameschermen herinneren haar aan Tokio – ze adviseren te investeren in lokaal schuldpapier en onroerend goed. Dag in dag uit dringen bedrijven zo haar leven binnen. Ze gluren wellustig en geven haar het gevoel tekort te schieten, in de hoop haar zakken te kunnen rollen. Dat stoort haar – deels bewust, deels onbewust – maar nooit genoeg om in verzet te komen. Andere wereldsteden zijn niet anders, hooguit grimmiger en door het geld en de mogelijkheden in de steek gelaten. Dat is de reden waarom ze hier is: mogelijkheden.

Naakt loopt ze naar de badkamer. Ze laat zich vanuit alle hoeken schoon sproeien in de doucheceel, poetst de smaak van zijn lichaam uit haar mond, föhnt haar haar, wast haar al schone handen, poetst haar tanden nog een keer, gorgelt met mondwater. Ze zet het flesje terug in een kast waar twee rijen van vijf identieke flesjes staan. Daarna bestudeert ze zichzelf in de spiegel.

Ze is achtentwintig maar lijkt jonger, een tiener bijna. Haar hoofd is volstrekt symmetrisch, haar neus lijkt getrokken langs een liniaal, haar blauwe ogen en bleke teint verraden dat op zeker moment – laat het de jaren vijftig zijn – blank bloed in de familielijn is gekropen. Haar kastanjebruine haar heeft de vorm van een helm die zich naar schedel en kaaklijn voegt. Ze heeft iets van een pop, waardoor mensen, tot haar ergernis en haar voordeel, geneigd zijn haar intelligentie te onderschatten. Ze weegt haar kleine borsten in haar handen, betast de tepels, knijpt erin, net te hard. Haar heupen zijn smal, haar benen iel, haar schaamhaar